

Izpoved vere med mašo

Kakšen namen ima izpoved vere med mašo? V vseh verah v zgodovini so od pripadnika zahtevali, da izpove svojo vero v boga. Izpoved vere je nekakšen povzetek, *nekakšna formula, ki povzema temeljne resnice*, ki jih na slovesen način izrazimo v veroizpovedi.

Že od Mojzesovega časa naprej so Judje večkrat na dan izpovedali svojo vero: »Šema Izrael« – Poslušaj, Izrael. Prvo izpoved vere je izgovoril sleporojeni. Gospod ga je, potem ko ga je ozdravil, vprašal: »Ali veruješ v Sina človekovega?« Ozdravljeni je odgovoril: »Verujem, Gospod« (prim. Jn 9,35-38). Jezus je apostole večkrat vprašal, ali ga priznajo kot Mesija. In spomnimo se odgovora apostola Petra.

Od začetkov krščanstva so krščevali s tremi potopitvami v vodo. Pri tem so katehuma vprašali: »Ali veruješ v Boga, Očeta vseмогоčnega?« in sledila je prva potopitev v vodo. »Ali veruješ v Jezusa Kristusa?« in sledila je druga potopitev. »Ali ve-

glasilo
šentpeterske
župnije
v Ljubljani

avgust 2019

ruješ v Svetega Duha?« in sledila je tretja potopitev. Vsakokrat je novokrščenec odgovoril: »Verujem!«

Veroizpoved ima izvor v krščevanju. Preprosto se je razvila iz vprašanj, ki so jih postavljali pri krstu. Pozneje so čutili potrebo, da so vero izpovedovali pri maši. Z njo so potrdili svojo vero – še posebej v pokrajinah, bolj oddaljenih od Rima, ki so jih ogrožale verske zmote o Kristusovem božanstvu ali božanstvu Svetega Duha.

Poznamo dve vrsti veroizpovedi; prva je *apostolska vera*. Ta je krajša in jo npr. molimo pred molitvijo rožnega venca. Druga pa je *nicejsko-carigrajska*. Ta je daljša in je nastala v 4. stoletju. Dokončno obliko so ji dali udeleženci cerkvenih zborov v Niceji (325) in v Carigradu (381), ki so s tem besedilom želeli potrditi in ohraniti Jezusovo božanstvo (Niceja) in božanstvo Svetega Duha (Carigrad). Nicejsko-carigrajsko obliko molimo pri maši.

Tudi nas so pred krstom vprašali, ali verujemo. Ker sami še nismo bili sposobni odgovoriti, so v našem imenu to storili naši starši in botri. To so naredili v želji, da bi vero posredovali tudi nam. Tudi zato sedaj pri vsaki maši sami izpovemo vero v troedinega Boga.

Veroizpoved imenujemo tudi »*znamenje (simbol) vere*«. Simbol je grška beseda, ki pomeni »postaviti skupaj«, združiti. V primeru vere zato lahko pomeni skupek temeljnih resnic, v katere verujemo. Pomeni pa tudi, da se ob izpovedi vere »zdržujemo« v skupnost, v Cerkev. Zanimivo je, da so v antiki vojaško zastavo imenovali »simbol«, ker so se ob njej združevali vojaki, ki so se bojevali za isto stvar. Saj tudi danes pravimo, da se »bojujejo pod isto zastavo« ...

Veroizpoved je zunanje znamenje priznavanja vere, ki jo nosimo v svoji notranjosti. V prvih časih krščanstva, ki so bili tudi doba preganjanja, so besedilo veroizpovedi na skrit način izročali pripravnikom na krst (katehumenom), da bi jo prebrali, premislili in potem pri krstu izpovedali.

V vzhodnih cerkvah imajo pred izpovedjo vere pozdrav miru. Pravijo, da nespravljani, sprti ne morejo izpovedati vere. Obenem s tem pokažejo, da nas izpoved iste vere združuje v eno skupnost.

Ob besedilu vere se lahko vprašamo, v koga verujemo. V Boga ali v stvari, ki smo jih spremenili v malike? In če verujemo v Boga, kakšen je ta Bog? Tak, kakor nam ga je razodel Jezus Kristus?

Cerkev nas vsako nedeljo in slovesni praznik vabi, da pri maši izpovemo vero. Naj ne bo to samo govorjenje, ampak pomislimo na številne mučence, ki so dali svoje življenje, ker so izpovedovali vero v Kristusa.

(Božo Rustja, Kruh in vino smo prinesli)

Večna luč

Kdo v cerkvi še ni opazil drobne rdeče lučke v bližini glavnega oltarja oziroma tabernaklja? Imenujemo jo *večna luč*. Gori dan in noč in nam tako govori, da je v tabernaklju pod podobo kruha navzoč naš največji prijatelj Jezus Kristus, ki je o samem sebi dejal, da je »luč sveta«.

Luč je znamenje oziroma simbol, ki na nek način govori sam po sebi in nam kaže na Boga samega. Ko govorimo o luči, pomislimo na sonce. Prav sonce je že od prvih časov krščanstva ena najbolj znanih podob za Kristusa. Zato praznujemo božič prav 25. decembra. Prva Cerkev je želela »pokristjaniti« poganski praznik v čast nepremagljivemu soncu, da bi vsemu svetu sporočila, da je pravo sonce, ki nikoli ne zaide, Kristus.

Sonce razblini temo in oznani nov dan. Že v starodavnosti je bila svetloba simbol božjega sveta, ki ga neprestano ogrožajo sovražne moči – moči teme.

Apostol Janez v svojem evangeliju vedno znova prikazuje nasprotje med svetlobo in temo. Svetloba je znamenje dobrega, tema pa slabega. Se spominjate čudeža, kako je spregledal sleporojeni, in toposti Judov (prim. Jn 9,1-41)? Prav na judovski praznik luči je Kristus o sebi razglasil: »Jaz sem luč sveta. Kdor hodi za menoj, ne bo hodil v temi, temveč bo imel luč življenja« (Jn 8,12).

Vemo, da bi brez sončne svetlobe bilo življenje na Zemlji nemogoče. Zato lažje razumemo, zakaj se Sveto pismo začne z lučjo, ki jo je ustvaril Bog, ki je začetnik vsakega življenja. Sveta knjiga pa se podobno tudi konča: s slovesnim opisom novega mesta, nebeškega Jeruzalema, ki ne bo več potreboval nobene luči, »kajti razsvetljuje ga Božje veličastvo in njegov svetilnik je Jagnje« (Raz 21,23).

Poleg sijaja večne luči pa spomnimo še na globok pomen drugih luči pri bogoslužju. Ali ne privabijo vse več ljudi prav procesije z lučkami? Ali se ne uveljavlja vse bolj navada prižiganja sveč v cerkvah? Navada je sicer lahko plitva, a če to dejanje spremljata živa vera in pravi namen, je zelo pomenljiva. Ko opazujemo te prižgane sveče, lahko pomislimo na vero ljudi, ki so jih prižgali. Zakaj so to storili? Samo Bog ve, koliko trpljenja in negotovosti se skriva za takim dejanjem.

(Božo Rustija, Kruh in vino smo prinesli)

Obvestilo staršem

Na župnijski spletni strani (<http://www.sveti-peter.si>) in v julijski številki *Šentpe-trskega zvona* so že bila objavljena pomembna obvestila in veroučni urnik za pastoralno leto 2019–2020. Z veroukom bomo začeli v **ponedeljek, 2. septembra**. V nedeljo, 8. septembra, bomo obhajali katehetsko nedeljo.

Starše veroučencev vabimo, da v Škofijski knjigarni ali pri Mohorjevi družbi kupijo **učbenike in delovne zvezke** za novo veroučno leto.

Napovednik

- V avgustu je pisarna župnijske Karitas zaprta.
- Na prve dneve v mesecu ste lepo vabljeni v cerkev k molitvi in sv. maši.
- V sredo, 14. avgusta, bomo pri večerni sv. maši (ob 18.30) slovesno obhajali praznik sv. Maksimilijana Kolbeja, zavetnika našega samostana.
- V četrtek, 15. avgusta, bo slovesni zapovedani praznik Marijinega vnebovzetja – veliki šmaren. Svete maše bodo po nedeljskem razporedu: ob 8.00, 9.00 in 18.30. Vabljeni!
- Letošnji oratorij bo potekal od ponedeljka, 26., do petka, 30. avgusta.
- Vpis otrok v 1. razred verouka je možen ves mesec avgust: ob ponedeljkih in četrtdkih od 17.30 do 18.00, ob torkih in petkih po jutranji maši od 7.30 do 8.00.

SVETE MAŠE: nedelja: 8.00, 9.00, 18.30
med tednom: 7.00, 18.30

URADNE URE: ponedeljek in četrtek od 17.30 do 18.00
torek in petek po jutranji maši ob 8.00

OBHAJILO NA DOMU starejšim in bolnikom: redno na prve petke v mesecu
in po naročilu, posebej še pred prazniki.